

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 703

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 5 octombrie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 896 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3)—(5) și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar.....	2–3
Decizia nr. 974 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și 319 din Codul de procedură civilă	4–5
Decizia nr. 982 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	5–6
Decizia nr. 985 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969, art. 1020 și art. 1021 din Codul civil	6–8
Decizia nr. 988 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991	8–9
Decizia nr. 1.002 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă	9–11
Decizia nr. 1.027 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă	12–13
Decizia nr. 1.121 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969 și art. 1073 din Codul civil	13–15
Decizia nr. 1.139 din 13 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 896**

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3)—(5) și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3)—(5) și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, excepție ridicată de Florin Cornel Bălănescu și Sindicatul „Cartea Funciară Dolj” din Craiova în Dosarul nr. 1.308/54/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă atât pentru că textele legale criticate nu mai sunt în vigoare, fiind abrogate prin Legea-cadru nr. 284/2010, cât și pentru că aspectele ridicate vizează interpretarea și aplicarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.308/54/2010, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3)—(5) și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar**, excepție ridicată de Florin Cornel Bălănescu și Sindicatul „Cartea Funciară Dolj” din Craiova într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate, în cazul în care „s-ar aplica salariaților ANCP și instituțiilor subordonate — așa cum s-a aprobat de ministrul M.A.I. prin «nota de fundamentare» înregistrată sub nr. 291.443 din 9 aprilie 2010 la Ministerul Administrației și Internelor—”, încalcă art. 16 și art. 41 alin. (2) teza finală din Constituție. Se mai arată că această categorie de angajați a fost reîncadrată prin asimilare în funcții corespunzătoare din Ministerul Administrației și Internelor, iar

funcțiile pe care au fost asimilați aveau drepturi salariale inferioare față de funcțiile de pe care au fost asimilați.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că stabilirea unui cuantum mai mic al salariului de bază este urmarea aplicării reglementărilor speciale pentru situația personalului din instituțiile publice supuse reorganizării prin reducerea de personal și prin modificarea modului de finanțare a autorităților din care fac parte.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (3)—(5) și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 27 ianuarie 2010, care aveau următorul cuprins:

— Art.1 alin. (3)—(5): „(3) *După împlinirea termenului pentru care au fost încheiate contractele colective de muncă, personalul menționat la alin. (1) va fi reîncadrat pe noile funcții, stabilite de ordonatorul principal de credite, corespunzător atribuțiilor, responsabilităților și competențelor specifice postului, prin asimilare cu funcțiile din instituția care îl preia în structură, subordine sau în finanțare, după caz.*

(4) *Drepturile salariale ale personalului reîncadrat potrivit alin. (3) sunt stabilite la nivelul prevăzut în luna decembrie 2009 pentru funcțiile similare celor pe care a fost reîncadrat din instituția sau autoritatea care îl preia în structură, subordine sau în finanțare, după caz. Acestui personal i se acordă și sporurile prevăzute în notele la anexa nr. I/1 la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, care se includ în salariul de bază, precum și indemnizația de conducere, după caz.*

(5) *Cuantumul individual al drepturilor salariale, inclusiv al sporurilor prevăzute la alin. (4), se stabilește de conducătorul*

instituției sau autorității publice, astfel încât să se asigure încadrarea în cheltuielile de personal aprobate, cu avizul ordonatorului principal de credite.”;

— Art. 2: „Personalul autorităților și instituțiilor publice prevăzut la art. 1 alin. (1) salarizat exclusiv în temeiul unui contract individual de muncă negociat va fi reîncadrat pe noile funcții, stabilite de ordonatorul principal de credite, corespunzător atribuțiilor, responsabilităților și competențelor specifice postului, prin asimilare cu funcțiile din instituția care îl preia în structură, subordine sau în finanțare, după caz. Drepturile salariale ale acestui personal se stabilesc potrivit art. 1 alin. (4) și (5), care se aplică în mod corespunzător.”

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 41 alin. (2) teza finală privind protecția socială a muncii.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 a fost abrogată prin Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, soluția legislativă criticată, desigur, neputând fi preluată de noua lege, întrucât măsura reîncadrării a fost imediată, de la 1 ianuarie 2010, neavând o întindere în timp. În cauza de față, Curtea constată că art. 1 alin. (3)—(5) și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 nu mai sunt în vigoare, fiind abrogate prin Legea-cadru nr. 284/2010, lege care prin art. 33 alin. (1) a dispus o nouă reîncadrare a personalului plătit din fonduri publice. Însă textele legale criticate continuă să producă efecte juridice și după ieșirea lor din vigoare, întrucât nu numai că în cursul anului 2010 au guvernat raporturile de muncă ale persoanelor care au intrat sub incidența acestora, dar efectele lor se întind și asupra noii reîncadrări dispuse prin efectul Legii-cadru nr. 284/2010, reîncadrare care se clădește, în privința personalului autorităților și instituțiilor publice care și-au schimbat regimul de finanțare, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 329/2009, tocmai pe dispozițiile legale criticate.

Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011*, nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, Curtea urmează să analizeze pe fond prevederile legale criticate din moment ce acestea continuă să producă efecte juridice și după ieșirea lor din vigoare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3)—(5) și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, excepție ridicată de Florin Cornel Bălănescu și Sindicatul „Cartea Funciară Dolj” din Craiova în Dosarul nr. 1.308/54/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 974

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și 319 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și 319 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cuc Management” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 22.069/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.006D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 22.069/299/2010, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și 319 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cuc Management” — S.R.L. din București, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că textul de lege criticat este neconstituțional, contravenind prevederilor art. 16, 21, 24, 53 și 124 din Legea fundamentală, deoarece permite ca instanța competentă să soluționeze contestația în anulare să fie aceeași cu cea care a emis hotărârea atacată.

Judecătoria Sectorului 1 București nu și-a exprimat opinia față de excepția de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 317 și 319 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 317: *„Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului.*

1. când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii;
2. când hotărârea a fost dată de judecători cu călcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență.

Cu toate acestea, contestația poate fi primită pentru motivele mai sus-arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond.”;

— Art. 319: *„Contestația se introduce la instanța a cărei hotărâre se atacă.*

Contestația se poate face oricând înainte de începutul executării silită, iar în timpul ei, până la împlinirea termenului stabilit la art. 401 alin. 1 lit. b) sau c). Împotriva hotărârilor irevocabile care nu se aduc la îndeplinire pe cale de executare silită, contestația poate fi introdusă în termen de 15 zile de la data când contestatorul a luat cunoștință de hotărâre, dar nu mai târziu de un an de la data când hotărârea a rămas irevocabilă.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 referitoare la dreptul la apărare, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității prevederilor art. 317 și 319 din Codul de procedură civilă s-a pronunțat prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici similare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale invocate și în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 1.270 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 23 noiembrie 2010, Curtea a reținut că dispozițiile legale contestate sunt norme de procedură judiciară și se aplică tuturor persoanelor aflate într-o situație juridică identică. De altfel, în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, legiuitorul este liber să dispună cu privire la acestea. În plus, atât contestația în anulare, cât și revizuirea sunt mijloace procedurale de acces la o instanță superioară de control, adică sunt căi extraordinare de atac de retractare, admisibile numai în cazurile limitativ prevăzute de lege. Așa fiind, prin aceste mijloace procedurale instanța este ținută să verifice numai dacă există vreunul dintre motivele limitativ prevăzute de lege, neputând să examineze justetea soluției pronunțate. Partea interesată are posibilitatea de a-și valorifica drepturile în fața judecătorului fondului ori în fața judecătorului în căile ordinare de atac, fără a se putea admite soluția reexaminării *sine die* a unei hotărâri judecătorești,

Întrucât, cu excepția materiei penale, liberul acces la justiție este pe deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, a putut să se adreseze cel puțin o singură dată unei instanțe naționale

Considerentele și soluția acestei decizii sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și 319 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cuc Management” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 22.069/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 982

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 574/197/2007, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Virgiliu Tomescu într-o cauză civilă având ca obiect o succesiune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, „că prevederile de lege criticate îi încalcă dreptul la moștenire, care face parte din categoria de drepturi și libertăți cetățenești enunțate în art. 1 din Constituție, reprezentând una din valorile supreme apărute de aceasta.”

Judecătoria Brașov nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Virgiliu Tomescu în Dosarul nr. 574/197/2007 al Judecătoriei Brașov și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.666D/2010.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției. Lipsesc ceilalți părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate,

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, potrivit căreia: „*De cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 46 privind dreptul la moștenire. Este invocată și încălcarea dispozițiilor art. 686 din Codul civil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 condiționează acordarea măsurilor reparatorii prevăzute de acest act normativ de formularea unei cereri de restituire a imobilelor preluate în mod abuziv, de către moștenitorii care au

acceptat sau nu succesiunea. Pentru moștenitorii care nu au acceptat inițial succesiunea, cererea are valoare de acceptare pentru bunurile a căror restituire se solicită, în temeiul art. 4 alin. (3) din lege.

Așadar, neformularea unei astfel de cereri nu conduce la pierderea calității de moștenitor, ci are drept efect pierderea dreptului de a mai beneficia de măsurile reparatorii instituite de Legea nr. 10/2001, de care vor beneficia ceilalți moștenitori legali sau testamentari care s-au conformat prevederilor legii.

De altfel, în sensul celor arătate, pentru critici de neconstituționalitate similare, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 243 din 10 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 7 mai 2007, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate privind art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001.

Atât soluția, cât și considerentele reținute de Curte în decizia menționată sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea acestei jurisprudențe.

În legătură cu susținerile de neconstituționalitate care vizează încălcarea prevederilor art. 686 din Codul civil, Curtea constată că nu pot fi primite, deoarece, în temeiul art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea lui cu dispozițiile sau principiile Constituției pretins încălcate și nu raportarea la alte texte de lege.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Virgiliu Tomescu în Dosarul nr. 574/197/2007 al Judecătoriei Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 985

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969, art. 1020 și art. 1021 din Codul civil

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Maria Bratu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 969, art. 1020 și art. 1021 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romasol Investment” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.868/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.688D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.868/3/2010, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969, art. 1020 și art. 1021 din Codul civil**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romasol Investment” — S.R.L. din București într-un litigiu comercial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât „permit ca persoane private să stabilească convenții care să aibă putere de lege” și totodată „permit sistarea unui raport contractual pe baza inițiativei și a demersului unilateral al uneia din părți.”

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială arată că prevederile de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate, ci, dimpotrivă, constituie expresia aplicării principiului constituțional al garantării dreptului de proprietate, iar rezultatul voinței părților contractante, exercitată în limitele legii, corespunde exigenței art. 57 din Legea fundamentală.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 969, art. 1020 și art. 1021 din Codul civil, texte de lege ce au următorul conținut:

— Art. 969 din Codul civil: *„Convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante.*

Ele se pot revoca prin consimțământul mutual sau din cauze autorizate de lege.”;

— Art. 1020 din Codul civil: *„Condiția rezolutorie este subînțeleasă totdeauna în contractele sinalagmatice, în caz când una din părți nu îndeplinește angajamentul său.”;*

— Art. 1021 din Codul civil: *„Într-acest caz, contractul nu este desființat de drept. Partea în privința căreia angajamentul nu s-a executat are alegerea sau să silească pe cealaltă a executa convenția, când este posibil, sau să-i ceară desființarea, cu daune de interese. Desființarea trebuie să se ceară înaintea justiției, care, după circumstanțe, poate acorda un termen părții acționate.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 referitor la exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților constituționale și ale art. 61 alin. (1) potrivit căroră *„Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”.*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și având motivări similare.

Astfel, în ceea ce privește prevederile art. 969 din Codul civil, prin Decizia nr. 1.347 din 9 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 29 decembrie 2008, Decizia nr. 866 din 24 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 3 august 2010, Decizia nr. 1.111 din 23 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 30 noiembrie 2010, și Decizia nr. 203 din 10 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 14 aprilie 2011, Curtea a statuat că acest text de lege „consacră principii importante ale dreptului civil român — principiul forței obligatorii a convențiilor civile *«pacta sunt servanda»*, principiul libertății contractuale, principiul relativității efectelor convențiilor și principiul irevocabilității actului juridic civil”.

Totodată, Curtea a constatat că deoarece încheierea unei convenții este guvernată de principiul libertății contractuale, părțile pot să determine, prin voința lor, clauzele contractuale și efectele pe care acestea urmează să le producă, conform unei cauze morale și licite. Convenția astfel încheiată se impune părților întocmai ca legea, având caracter obligatoriu, iar nu facultativ.

Cu privire la prevederile art. 1020 și art. 1021 din Codul civil, Curtea a constatat că textele de lege criticate reglementează formele de sancționare a neexecutării obligației de către o parte contractuală, și anume rezoluțiunea sau rezilierea contractului, după cum contractul este cu executare *uno actu* sau cu executare succesivă.

De altfel, Curtea a statuat prin Decizia nr. 24 din 8 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 27 ianuarie 2009, că, „pentru neexecutarea culpabilă a unor obligații contractuale, se recunoaște părții care și-a executat sau este gata să-și execute obligațiile posibilitatea de a alege între executarea silită și încetarea contractului prin rezoluțiune, respectiv reziliere, în cazul când cealaltă parte nu-și execută obligațiile sale contractuale, legiuitorul realizând astfel un echilibru între principiul forței obligatorii a contractului și principiul executării în natură și cu bună-credință a obligațiilor asumate.

Garanția acestui echilibru este dată tocmai de competența instanței judecătorești, reglementată prin teza ultimă a art. 1021 din Codul civil, de a aprecia asupra posibilității părții creditoare de a cere rezoluțiunea sau rezilierea, acordând un termen de grație, în situațiile în care apreciază că este posibilă executarea în natură a obligațiilor debitorului sau de a respinge acțiunea când debitorul și-a executat obligațiile în cursul procesului”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969, art. 1020 și art. 1021 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romamol Investment” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.868/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 988

din 12 iulie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997
pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Obștea Gemenea, prin reprezentant legal Niculina Mihalea, în Dosarul nr. 1.215/237/2010 al Judecătoriai Gura Humorului și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.725D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât criticile de neconstituționalitate vizează modificarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.215/237/2010, **Judecătoria Gura Humorului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991.**

Excepția a fost ridicată de Obștea Gemenea, prin reprezentant legal Niculina Mihalea, într-un proces civil de fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că legiuitorul trebuia să excludă, în mod expres, dreptul prefectului de a invoca nulitatea absolută a actelor de reconstituire sau constituire a dreptului de proprietate emise de acesta în exercitarea drepturilor conferite de Legea nr. 18/1991, în calitatea sa de președinte al comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor. În caz contrar, dreptul de proprietate este vătămat, putând fi oricând contestat de însăși autoritatea care l-a atribuit.

Judecătoria Gura Humorului consideră excepția neîntemeiată, arătând că în cazul prefectului, ca reprezentant legitim al autorității județene, dreptul acestuia de a invoca nulitatea actelor de reconstituire sau constituire a dreptului de proprietate este determinat de apărarea interesului general al comunității.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 4 noiembrie 1997, prevederi care au fost modificate prin pct. 3 al articolului unic din titlul V al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005.

Acest text de lege prevede că „Nulitatea poate fi invocată de primar, prefect, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și de alte persoane care justifică un interes legitim, iar soluționarea cererilor este de competența instanțelor judecătorești de drept comun”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Obștea Gemenea, prin reprezentant legal Niculina Mihalea, în Dosarul nr. 1.215/237/2010 al Judecătoriei Gura Humorului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.002

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Andrei Florin Alexandru în Dosarul nr. 10.087/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă — litigii de muncă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.132D/2010.

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.087/99/2008, **Tribunalul Iași — Secția civilă — litigii de muncă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Andrei Florin Alexandru într-o cauză având ca obiect soluționarea unui litigiu de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, autorul acesteia susține că textul criticat, limitând posibilitatea revizuirii unei hotărâri judecătorești numai la situația în care magistratul a fost sancționat disciplinar, îngreuește dreptul la un proces echitabil și, prin urmare, contravine dispozițiilor art. 16, 21 și 24 din Legea fundamentală. Această situație este asemănătoare celei avute în vedere de Curtea Constituțională atunci când a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 66 din 31 ianuarie 2008. Astfel, trebuie considerat că nu este necesar ca magistratul să fie sancționat disciplinar, întrucât există posibilitatea ca termenul de sesizare a comisiei de disciplină să fi trecut și, prin urmare, să nu mai fie posibilă sancționarea acestuia chiar dacă a săvârșit o abatere disciplinară sau a încălcat Codul deontologic al magistraților.

În esență, se solicită ca instanța de revizuire să se poată pronunța asupra existenței abaterii disciplinare, în cazul în care aceasta nu a fost anterior constatată, în același mod cum se poate pronunța, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunilor prevăzute în prima teză a art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă.

Tribunalul Iași — Secția civilă — litigii de muncă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Critica autorului excepției vizează, în realitate, imposibilitatea sancționării disciplinare a magistraților în situația în care a trecut termenul de un an de la data săvârșirii abaterii disciplinare. Totodată, dispozițiile art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă constituie norme de procedură, care dau expresie dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora legiuitorul este liber să stabilească competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, cu respectarea celorlalte prevederi și principii constituționale. De asemenea, instituirea unor reguli speciale privind exercitarea căilor de atac nu contravine dispozițiilor art. 21 din Constituție, atât timp cât părților le este asigurată posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate nefavorabile.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la admisibilitatea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă, Curtea constată următoarele:

În redactarea inițială, dispozițiile art. 322 pct. 4 aveau următorul conținut: *„Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: [...]*

4. dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecății. În cazul în care, în ambele situații, constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate. La judecarea cererii va fi citat și cel învinuit de săvârșirea infracțiunii;”.

Prin art. I pct. 55 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, s-a dispus modificarea pct. 4 al art. 322, în sensul eliminării din acest text a tezei potrivit căreia *„în cazul în care, în ambele situații, constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate. La judecarea cererii va fi citat și cel învinuit de săvârșirea infracțiunii”.* Totodată, prin aceeași modificare textului i s-a adăugat teza potrivit căreia revizuirea unei hotărâri se poate cere *„dacă un magistrat a fost sancționat disciplinar pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență în acea cauză”.*

Prin Decizia nr. 66 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 25 februarie 2008, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. I pct. 55 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, prin care s-a eliminat din cuprinsul art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă textul în conformitate cu care *„[...] în cazul în care, în ambele situații, constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate. La judecarea cererii va fi citat și cel învinuit de săvârșirea infracțiunii”*, sunt neconstituționale.

Referitor la competența sa, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 62 din 18 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 12 februarie 2007, că „art. 146 lit. d) din Constituție nu exceptează de la controlul de constituționalitate **dispozițiile legale de abrogare și că, în cazul constatării neconstituționalității lor, acestea își încetează efectele juridice în condițiile prevăzute de art. 147 alin (1) din Constituție, iar prevederile legale care au format obiectul abrogării continuă să producă efecte**”. De asemenea, prin Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, urmând aceeași linie, Curtea a reținut că, „începând cu data de 28 februarie 2010, continuă să își producă efectele juridice Legea nr. 188/1999 cu conținutul său normativ de dinainte de modificările neconstituționale ce i-au fost aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 și (...) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009”.

Așa fiind, Curtea constată că textul criticat, incluzând teza referitoare la posibilitatea instanței de revizuire de a se pronunța mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate, formează obiectul excepției de neconstituționalitate. Așa fiind, rezultă că în prezent dispozițiile art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă au următorul conținut: „*Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: [...]*”

4. *dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecății ori dacă un magistrat a fost sancționat disciplinar pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență în acea cauză. În cazul în care, în ambele situații, constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate. La judecarea cererii va fi citat și cel învinuit de săvârșirea infracțiunii.”*

II. Referitor la critica de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă, revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri date de o instanță de recurs atunci când evocă fondul se poate cere:

— dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină;

— dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecății;

— dacă un magistrat a fost sancționat disciplinar pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență în acea cauză.

Curtea reține că instanța de revizuire se pronunță mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței unei infracțiuni privitoare la pricină, infracțiune săvârșită de un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, ori asupra existenței sau inexistenței infracțiunii de fals, în cazul în care hotărârea revizuită s-a dat în temeiul înscrisului rezultat al infracțiunii de fals.

În cazul în care motivul revizuirii îl constituie sancționarea disciplinară a unui magistrat pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență, Curtea constată că, pentru ca revizuirea să fie admisibilă, este necesară existența unei hotărâri irevocabile pronunțate de către Consiliul Superior al

Magistraturii referitoare la sancționarea magistratului pentru comportamentul mai sus menționat.

Eventuala constatare a exercitării funcției cu rea-credință sau gravă neglijență nu se poate realiza pe cale incidentală de către instanța de revizuire, Consiliul Superior al Magistraturii având, potrivit Legii nr. 317/2004, atribuții exclusive în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților. Astfel, întreaga procedură referitoare la acțiunea disciplinară îndreptată împotriva magistraților este prevăzută de ansamblul dispozițiilor cuprinse în secțiunea a 4-a — art. 44—50 din Legea nr. 317/2004.

Totodată, Curtea constată că inclusiv prevederile constituționale ale art. 134 alin. (2) prevăd rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor al Consiliului Superior al Magistraturii, prin secțiile sale.

Prin urmare, Curtea observă că, în materia răspunderii disciplinare a magistraților, legiuitorul român a prevăzut — referitor la procedura disciplinară — o fază administrativă, cercetarea disciplinară efectuându-se de inspectorii din cadrul Serviciului de inspecție judiciară pentru judecători, respectiv din cadrul Serviciului de inspecție judiciară pentru procurori, și o fază jurisdicțională, care se desfășoară în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, potrivit dispozițiilor Legii nr. 317/2004 și celor ale Codului de procedură civilă (Decizia nr. 128 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 8 aprilie 2011).

Astfel, faza administrativă a procedurii disciplinare poate fi inițiată de către orice persoană interesată, prin semnalarea problemelor inspecției judiciare, care, la rândul ei, poate sesiza comisiile de disciplină în legătură cu abaterile disciplinare ale judecătorilor și procurorilor.

Totodată, faza jurisdicțională implică doar persoana judecătorului sau procurorului supus procedurii acțiunii disciplinare, iar din economia dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 317/2004 rezultă că judecătorul sau procurorul este singurul care poate exercita recurs împotriva hotărârii secției Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară îndreptată împotriva sa.

Dacă instanța de revizuire ar putea, pe cale incidentală, să se pronunțe asupra exercitării funcției cu rea-credință sau gravă neglijență de către un magistrat s-ar încălca înseși prevederile art. 134 alin. (2) din Legea fundamentală.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Andrei Florin Alexandru în Dosarul nr. 10.087/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă — litigii de muncă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.027

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Paul-Dumitru Vasilescu în Dosarul nr. 6.397/3/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.288D/2010.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. Arată că deciziile pronunțate ca urmare a soluționării recursurilor în interesul legii nu pot fi supuse niciunei căi de atac, ajungându-se astfel la anihilarea drepturilor prevăzute într-o lege organică.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.397/3/2009, **Înalta Curtea de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Paul-Dumitru Vasilescu într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unui recurs declarat împotriva unei sentințe pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că impunerea unei decizii pronunțate într-un recurs în interesul legii conduce la anularea dreptului la un proces echitabil desfășurat în fața unei instanțe independente și imparțiale. În continuare, autorul excepției opinează asupra unor neajunsuri pe care unele dintre deciziile pronunțate în soluționarea recursurilor în interesul legii le-ar conține.

Tribunalul Constanța — Secția civilă arată că instanța de judecată se poate pronunța doar asupra admisibilității excepției de neconstituționalitate, însă nu și asupra fondului excepției, respectiv dacă textul criticat este sau nu compatibil cu dispozițiile Constituției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă. Ulterior sesizării Curții Constituționale a intrat în vigoare Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care prin art. I pct. 32 și 33 a modificat dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă. Pe de altă parte, dispozițiile art. XXII alin. (2) din Legea nr. 202/2010 prevăd că: „*Dispozițiile art. 20, art. 105 alin. 1, art. 129 alin. 5 și 5¹, art. 136, art. 158 alin. 3, art. 159, art. 159¹, art. 281^{2a}, art. 297 alin. 1, art. 304 pct. 3, art. 312 alin. 6¹, art. 315 alin. 3¹, precum și ale art. 329—330⁷ din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică numai proceselor, cererilor și sesizărilor privind recursul în interesul legii, începând, respectiv formulate după intrarea în vigoare a prezentei legi.*”

Având în vedere aceste din urmă dispoziții legale, precum și cele statuate prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011*), nepublicată încă la data pronunțării acestei decizii, Curtea constată că urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă în forma redacțională existentă la data sesizării sale.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 referitoare la statul român, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 14 din Convenția internațională cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 928 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 17 octombrie 2008, Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, și Decizia nr. 360 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010, statuând că acest text de lege este constituțional.

Cu acele prilejuri Curtea a reținut că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite,

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. „Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale” — se arată într-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 22 noiembrie 1995 pronunțată în Cauza *C.R. contra Regatului Unit*) — „în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...]”.

Complexitatea unor cauze poate conduce uneori la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii. De altfel, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, astfel încât instituirea recursului în interesul legii nu face decât să transpună în legislație conținutul acestei prevederi constituționale.

Pe de altă parte, instituirea caracterului obligatoriu al dezlegărilor date problemelor de drept judecate pe calea recursului în interesul legii nu face decât să dea eficiență rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, contribuind la consolidarea statului de drept.

Curtea a reținut în acest sens că divergențele profunde de jurisprudență sunt susceptibile a crea un climat general de incertitudine și insecuritate juridică, aspect subliniat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Astfel, de exemplu, în Hotărârea din 1 decembrie 2005 pronunțată în

Cauza *Păduraru împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, constatând că „divergențele de jurisprudență constituie, prin natura lor, consecința inerentă oricărui sistem judiciar care se sprijină pe un ansamblu de jurisdicții de fond care au autoritate asupra zonei lor teritoriale”, a considerat că, în lipsa unui mecanism care să asigure coerența practicii jurisdicțiilor naționale, asemenea divergențe profunde de jurisprudență, care persistă în timp și cu privire la un domeniu care prezintă un mare interes social, sunt de natură să genereze o incertitudine permanentă și să facă să scadă încrederea publicului în sistemul judiciar, care este una dintre componentele fundamentale ale statului de drept. În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai arătat că „rolul unei jurisdicții supreme era tocmai cel de a reglementa contradicțiile de jurisprudență” (Hotărârea din 28 octombrie 1999 pronunțată în Cauza *Zielinski și Pradal & Gonzalez ș.a. împotriva Franței*).

Așa fiind, Curtea a statuat că dispozițiile din Codul de procedură civilă, care îndrituiesc Înalta Curte de Casație și Justiție să unifice diferențele de interpretare și aplicare a aceluiași text de lege de către celelalte instanțe judecătorești naționale, nu aduc atingere normelor constituționale, ci, dimpotrivă, contribuie, pentru motivele mai sus arătate, la asigurarea exigențelor statului de drept.

Soluția și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Paul-Dumitru Vasilescu în Dosarul nr. 6.397/3/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.121

din 8 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969 și art. 1073 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 969 și art. 1073 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ecopel” — S.R.L. din

București în Dosarul nr. 7.402/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.314D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.402/3/2010, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 963 și art. 1073 din Codul civil”**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ecopel” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate asimilează legii contractele civile, sub aspectul efectelor pe care acestea le produc între părți. Astfel, prevederile art. 969 din Codul civil încalcă principiul stabilit de art. 61 din Constituția României, potrivit căruia Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a statului, întrucât permit ca persoanele private să încheie convenții cu putere de lege, voința legiuitorului putând fi înfrântă prin simplul acord de voință al părților contractante.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume deciziile nr. 604 din 28 aprilie 2009 și nr. 963 din 25 iunie 2009.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Așa cum reiese din dispozitivul încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 963 și art. 1073 din Codul civil. Din examinarea încheierii de sesizare și a notelor scrise ale autorului excepției, Curtea constată că dintr-o eroare materială Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat instanța de contencios constituțional cu art. 963 din Codul civil, întrucât, în realitate, obiect al excepției, asupra căruia Curtea urmează a se pronunța, îl constituie art. 969 din același cod.

Ca atare, textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 969: „*Convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante.*

Ele se pot revoca prin consimțământul mutual sau din cauze autorizate de lege.”;

— Art. 1073: „*Creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației, și în caz contrar are dreptul la dezdăunare.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) care consacră dreptul la un proces echitabil, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 61 alin. (1) potrivit căruia Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate. În acest sens sunt Decizia nr. 963 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 25 august 2010, Decizia nr. 1.125 din 23 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 21 octombrie 2010, sau Decizia nr. 461 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 31 mai 2011, prin care Curtea a statuat că prevederile art. 969 și art. 1073 din Codul civil nu contravin Legii fundamentale.

Astfel, prin aceste decizii Curtea a constatat că art. 969 din Codul civil consacră principiul forței obligatorii a convențiilor civile „*pacta sunt servanda*”, iar art. 1073, care face parte din titlul III cap. VII din același cod — „*Despre efectele obligațiilor*”, stabilește regula de principiu privind efectul general al obligațiilor, și anume dreptul creditorului de a urmări și a obține de la debitor îndeplinirea exactă a prestației la care s-a obligat sau de a cere despăgubiri în caz de neexecutare.

Prin Decizia nr. 432 din 15 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 6 iunie 2008, Curtea a reținut că finalitatea textului art. 1073 din Codul civil constă în realizarea drepturilor legale ale creditorului, prin determinarea debitorului de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui contract încheiat între aceștia, sub sancțiunea suportării unor despăgubiri.

Încheierea unui contract fiind guvernată de principiul libertății contractuale, părțile pot să determine, prin voința lor, clauzele contractuale și efectele pe care acestea urmează să le producă.

Sușinerile autorului excepției de neconstituționalitate, potrivit cărora voința legiuitorului poate fi înfrântă prin simplul acord de voință al părților, exprimat cu ocazia încheierii contractului, reprezintă aspecte care țin de modul de aplicare a prevederilor legale în cauză. Or, exercitarea controlului asupra activității de aplicare a normelor legale reprezintă atributul exclusiv al instanțelor judecătorești, Curtea Constituțională fiind competentă, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să se pronunțe numai asupra constituționalității prevederilor de lege cu privire la care a fost sesizată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în deciziile menționate mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 969 și art. 1073 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ecopel” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.402/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.139

din 13 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1
din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mefis Import Export” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 9.704/320/2009 al Judecătoriei Târgu Mureș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.868D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.704/320/2009, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.**

Excepția a fost ridicată de debitorul Societatea Comercială „Mefis Import Export” — S.R.L. din Târgu Mureș într-o cauză civilă având ca obiect emiterea unei somații de plată în

contradictoriu cu creditorul VB Leasing Romania IFN — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 20, art. 21, art. 24 alin. (1) și art. 53, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată, în esență, că textele de lege atacate permit instanței de judecată să soluționeze o cauză fără să își exercite obligația de aflare a adevărului, doar pe baza susținerilor subiective ale creditorului, fără ca debitorul să poată administra probe în apărare.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins: „(1) *Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*

(2) *Suma ce reprezintă obligația prevăzută la alin. (1), precum și dobânzile, majorările sau penalitățile datorate potrivit legii se actualizează în raport cu rata inflației aplicabilă la data plății efective.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și a prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în raport cu critici similare, s-a pronunțat prin numeroase decizii asupra constituționalității dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 244 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 26 aprilie 2007, Decizia nr. 1.043 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 813 din 28 noiembrie

2007, Decizia nr. 1.388 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 29 decembrie 2008, Decizia nr. 1.087 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009, prin care Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate, a reținut că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 instituie o procedură specială și accelerată, derogatorie de la normele procedurii civile, pentru a asigura recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor. Acest caracter special al procedurii a determinat limitarea mijloacelor de probă utilizabile în prima fază la înscrisuri, completate cu explicațiile și lămuririle date de părți. Potrivit art. 1 alin. (1) din ordonanță, această procedură se aplică doar în cazul „creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege [...]”. Întrucât ordonanța cuprinzând somația de plată, ce urmează a fi emisă de judecător, se va referi doar la obligații de plată a unor sume de bani rezultate din înscrisuri însușite de părți, este justificată cerința ca doada acestora să se facă prin înscrisuri. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun. Limitarea este deopotrivă valabilă pentru ambele părți, ele având condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare.

Rezultă, prin prisma celor de mai sus, că nu sunt încălcate nici celelalte prevederi constituționale invocate.

Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, argumentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mefis Import Export” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 9.704/320/2009 al Judecătoriei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

